

Sygn. akt V CSK 539/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa T. J. i K. J.
przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów T. J. i K. J. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 czerwca 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparli na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji. Argumentacja uzasadniająca wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinna nawiązywać do przesłanek „przedsądu”, a ponadto stanowić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanych okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zdaniem skarżących, w niniejszej sprawie występują trzy istotne zagadnienia prawne sprowadzające się do pytań, czy wniesienie pisma precyzującego pozew bez oznaczenia sygnatury, w odpowiedzi na wezwanie sądu do sprecyzowania żądania, oznacza że pozew został złożony z datą wniesienia pierwszego czy też drugiego (precyzującego) pisma; czy procedowanie według zasad uznanych za niezgodne z Konstytucją RP przez Trybunał Konstytucyjny w okresie, co do którego wskazano, że owe zasady mają być skuteczne, uzasadnia zasądzenie roszczenia o odszkodowanie od Skarbu Państwa na podstawie art. 417 k.c.; czy w postępowaniu o odszkodowanie ze Skarbu Państwa może orzekać sędzia, który brał udział w wydaniu orzeczenia będącego podstawą do zasądzenia odszkodowania, jeżeli moment wystąpienia szkody przypadał przed wprowadzeniem w życie przepisów dotyczących postępowania o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, a co za tym idzie, kwestie oceny niezgodności z prawem dokonuje właśnie ten sędzia. Skarżący jedynie drugi z problemów związali ze skonkretyzowanym przepisem prawnym, a w odniesieniu do żadnego nie przedstawili wyводу prawnego, który wykazałby możliwość wystąpienia odmiennych ocen powyższych problemów. Ich argumentacja sprowadza się jedynie do ogólnikowego przedstawienia własnych wątpliwości.

Skarżący nie uzasadnili również zaistnienia przesłanki nieważności postępowania wyodrębnionym wywodem prawnym. Niezależnie od tego należy wskazać, że nieważność postępowania jest uchybieniem procesowym, które Sąd Najwyższy przy rozpoznaniu skargi kasacyjnej bierze pod uwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, jest też przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale w obu przypadkach chodzi o nieważność postępowania przed sądem drugiej instancji (zob. postanowienie SN z dnia 7 czerwca 2013 r., sygn. akt II CSK 720/12, niepubl., postanowienie SN z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. akt

V CSK 192/12, niepubl., wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2011 r., sygn. akt II UK 318/10, niepubl., postanowienie SN z dnia 2 lutego 2010 r., sygn. akt II PK 318/09, niepubl., postanowienie SN z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt II CSK 80/09, niepubl., postanowienie SN z dnia 21 sierpnia 2008 r., sygn. akt II PK 73/08, niepubl., postanowienie SN z dnia 23 lipca 2008 r., sygn. akt I UK 70/08, niepubl., postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2008 r., sygn. akt II PK 271/07, niepubl.). Skarżący tymczasem przesłankę nieważności postępowania i związane z tym zarzuty odnosili do postępowania przed Sądem pierwszej instancji. W skardze nie ma zarzutów dotyczących naruszenia prawa przez Sąd drugiej instancji poprzez nieuwzględnienie podnoszonego w apelacji zarzutu w tym przedmiocie. Trzeba podkreślić, że Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach jej podstaw i wniosków. Skoro zatem w skardze nie ma stosownego zarzutu, to kwestia ewentualnej nieważności postępowania przed Sądem Okręgowym nie podlega ocenie. Postępowanie zaś przed Sądem Apelacyjnym nie jest dotknięte nieważnością.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.